

บทที่ 5

ผลกระทบของการมีกฎหมายความรับผิดในผลิตภัณฑ์ ต่อภาคธุรกิจและภาคอุตสาหกรรมในประเทศไทย

เนื่องจากประเทศไทยกำลังจะมีกฎหมายที่เกี่ยวกับความรับผิดในผลิตภัณฑ์ (Product Liability Law) กฎหมายฉบับนี้ย่อมจะส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการโดยตรงเพราะหากว่าผู้ประกอบการผลิตสินค้าที่มีความชำรุดบกพร่องจนเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ผู้บริโภค ผู้ประกอบการก็ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนจากความเสียหายที่เกิดขึ้น

ดังนั้นผู้ประกอบการก็ย่อมจะมีภาระที่เกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นขั้นตอนผลิตที่มีขั้นตอนในการควบคุมสินค้าให้มีความปลอดภัยเพิ่มมากขึ้น ซึ่งก็ทำให้ต้นทุนของสินค้าก็ต้องมากขึ้นเช่นกัน นอกจากนี้หากเกิดความเสียหายขึ้นผู้ประกอบการก็ต้องรับภาระในการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนด้วย ถึงอย่างไรก็ตามผู้เขียนเห็นว่า ผู้ประกอบการก็ควรแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมด้วยการดูแลเอาใจใส่ในสินค้าของตนให้มีความปลอดภัยอยู่เสมอ หากผู้ประกอบการไม่ปฏิบัติหน้าที่ของตนให้ดีแล้ว ผู้ประกอบการก็อยู่ในฐานะที่ต้องรับผิดชอบต่อสิ่งที่เกิดขึ้น

ในส่วนของบทนี้จะกล่าวถึงผลกระทบต่อผู้ประกอบการ ซึ่งถือเป็นหน่วยการผลิตที่สำคัญในภาคธุรกิจและภาคอุตสาหกรรม ผู้เขียนจึงเห็นควรเป็นอย่างยิ่งที่จะเพื่อพิจารณาถึงผลกระทบของกฎหมายความรับผิดในผลิตภัณฑ์ว่ามีประโยชน์หรือก่อภาระให้กับภาคธุรกิจและภาคอุตสาหกรรมมากน้อยเพียงใด โดยจะเริ่มวิเคราะห์จากสภาพของภาคธุรกิจและภาคอุตสาหกรรมเป็นอันดับแรก

5.1 ความเป็นมาของระบบการจัดจำหน่ายและสภาพทางธุรกิจในประเทศไทย

ในปัจจุบันระบบการจัดจำหน่ายและสภาพธุรกิจทำให้ผู้บริโภคมีทางเลือกได้อย่างเสรี การซื้อสินค้าหรือบริการเพื่อการอุปโภคและบริโภคนั้นจะถูกกำหนดโดยรายได้ของผู้บริโภคเท่านั้น กล่าวคือ มีรายได้มากก็ใช้จ่ายมาก และถือว่า มีความเข้มแข็งของอำนาจการ

ซื้อ¹ (strength of purchasing power) ซึ่งความเข้มแข็งดังกล่าวนี้จะเป็นกลไกกำหนดว่า สินค้าใดประเภทใดควรจะมีการผลิตมากขึ้น ในทางกลับกัน หากเกิดความอ่อนด้อยลงต่อกำลังซื้อของสินค้าชนิดใดย่อมหมายความว่า สินค้าและบริการชนิดนั้นควรจะต้องลดปริมาณการผลิตลง ในประเทศไทยกำลังการซื้อสินค้าจะสูงหรือไม่นั้นสามารถแสดงออกได้โดย “ราคา” ของสินค้าชนิดนั้นจะมีราคาสูงขึ้น เมื่อมีอุปสงค์ของสินค้าสูงขึ้นเมื่อใด ย่อมเป็นการกระตุ้นให้ผู้ประกอบการตัดสินใจผลิตสินค้าชนิดนั้นให้มากขึ้นด้วยเช่นกัน ด้วยเหตุว่า ผู้ประกอบการทุกรายต่างต้องการแสวงหากำไรสูงสุดให้แก่ตัวเองทั้งสิ้น ดังนั้นอุปสงค์ต่อบริการผลิตภัณฑ์ก็ต้องเพิ่มสูงขึ้นตามไปด้วย (derived demand)

ระบบการจัดจำหน่ายและองค์กรทางธุรกิจจะเกิดขึ้นมิได้หากปราศจาก “ตลาด” คำว่า “ตลาด”² ตามที่บุคคลทั่วไปเข้าใจ หมายถึง สถานที่แห่งใดแห่งหนึ่งที่มีผู้ขายสินค้านำสินค้าไปขายและมีผู้ซื้อเข้ามาซื้อ ณ ที่นั้น เช่น ตลาดปากคลองตลาด ตลาดนัดสวนจตุจักร หรือตลาดสามย่าน แต่ตลาดในความหมายทางเศรษฐศาสตร์นั้นมิได้หมายถึงสถานที่ที่นำสินค้าไปซื้อขายแลกเปลี่ยนกันเท่านั้น³ แต่ยังได้หมายถึงการตกลงซื้อขายสินค้าและบริการซึ่งกันและกัน เช่น ตลาดขายข้าว ตลาดสินค้าเกษตร ตลาดสินค้าอุตสาหกรรม ตลาดแรงงาน มีทั้งตลาดระดับหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัดและระดับประเทศ หรือตลาดระหว่างประเทศหรือทั่วโลก ดังนั้นตลาดในความหมายทางเศรษฐศาสตร์จึงมี 2 ลักษณะ คือ ลักษณะแรก หมายถึง สถานที่ที่มีผู้ขายและผู้ซื้อมาติดต่อซื้อขายแลกเปลี่ยนกัน เช่น ตลาดคลองเตย เป็นต้น ส่วนตลาดในลักษณะที่สองคือ เป็นตลาดกว้างๆ ได้แก่ การติดต่อระหว่างผู้ซื้อกับผู้ขาย ซึ่งอาจเป็นการติดต่อซื้อขายทางโทรศัพท์ โทรเลข โทรพิมพ์ จดหมาย เป็นต้น

ตลาดนอกจากจะเป็นที่รวมของผู้ซื้อและผู้ขายแล้วยังมีหน้าที่ทำให้เกิดอุปสงค์และอุปทานของสินค้าและบริการอีกด้วย คือ ตลาดจะทำหน้าที่จัดหาสินค้าและบริการให้แก่ผู้บริโภคและเก็บรักษาสินค้าเพื่อรอการจำหน่ายพร้อมทั้งจำหน่ายสินค้าและบริการให้แก่ผู้บริโภค

¹ ประพันธ์ เสวตนันท์และไพศาล เล็กอุทัย, หลักเศรษฐศาสตร์. กรุงเทพฯ: คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535), หน้า 7.

² เรื่องเดิม, หน้า 78.

³ เรื่องเดิม, หน้า 79.

และเก็บรักษาสินค้าเพื่อรอการจำหน่ายพร้อมทั้งจำหน่ายสินค้าและบริการไปยังผู้บริโภค กำหนดมาตรฐานสินค้า การป้องกันการเสี่ยงภัยทั้งการซื้อและการขาย การเงินที่รับจ่ายในตลาดและการขนส่งสินค้าเข้าออกจากตลาด เป็นต้น

การจัดจำหน่ายสินค้าและบริการบางครั้งต้องผ่านคนกลางซึ่งเป็นผู้เชื่อมต่อระบบการจำหน่ายระหว่างผู้ผลิตและผู้บริโภคในตลาดสืบเนื่องมาจากผู้ผลิตและผู้บริโภคไม่ได้อยู่ในแหล่งหรือชุมชนเดียวกัน นอกจากนั้นกิจการบางประเภทมีขนาดเล็กและจำนวนซึ่งไม่สามารถนำสินค้าที่ตนผลิตได้ไปยังแหล่งผู้บริโภคได้โดยตรง หรือหากทำได้ก็จะเกิดความล่าช้าในการขนส่งสินค้า ทำให้ค่าใช้จ่ายสูงขึ้น เมื่อเป็นเช่นนี้การพึ่งพาคนกลางเพื่อแสวงหาลูกค้าหรือนำสินค้าและบริการจากแหล่งผลิตไปยังแหล่งผู้บริโภคนั่นเอง จึงเป็นเรื่องที่ขาดเสียมิได้ในระบบการจัดจำหน่าย จึงอาจกล่าวได้ว่า คนกลางได้ทำหน้าที่ “การตลาด” ในระบบเศรษฐกิจ⁴

สภาพธุรกิจในประเทศไทยนั้นยังมีอาจเปรียบเทียบกับประเทศที่มีความพร้อมทางเศรษฐกิจได้เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศกำลังพัฒนา ทำให้ประสิทธิภาพในการผลิตค่อนข้างต่ำ วิธีการผลิตส่วนใหญ่จะใช้แรงงานมนุษย์ซึ่งให้ผลผลิตต่ำ นอกจากนี้ประสิทธิภาพของแรงงานในประเทศกำลังพัฒนายังต่ำกว่าประสิทธิภาพของแรงงานในประเทศที่พัฒนาแล้ว สาเหตุของประสิทธิภาพของแรงงานต่ำสืบเนื่องมาจากสุขภาพอนามัยไม่ดี การขาดอาหาร การศึกษาต่ำ ขาดการฝึกอบรมด้านวิชาชีพ ปัจจัยการผลิตเคลื่อนย้ายไม่สะดวก ขาดนักบริหาร อุปนิสัย ขนบธรรมเนียมประเพณีซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนา การถ่ายทอดเทคโนโลยีทำได้ยาก เนื่องจากระดับการศึกษาที่ต่ำจึงทำให้เป็นแค่ฐานการผลิตของประเทศที่พัฒนาแล้ว เช่น ญี่ปุ่น เป็นต้น

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ภาคธุรกิจและภาคอุตสาหกรรมของประเทศไทยมีการเจริญเติบโตมากขึ้น ตลาดอุปโภคบริโภคสินค้าภายในประเทศมีอัตราเพิ่มขึ้น ผู้ประกอบการจึงต้องแข่งขันกันทำให้ผู้บริโภคมีทางเลือกได้อย่างเสรี ดังนั้นผู้ประกอบการจึงต้องแข่งขันกันโดยอาศัยปัจจัยทางการตลาดเพื่อจูงใจให้ผู้บริโภคอุปโภคบริโภคสินค้าของตน เช่น การลดราคาสินค้า การเพิ่ม

⁴ วันทนี ภูมิภัทราคม, เศรษฐศาสตร์ทั่วไป. [มปท:มปป], (2544), หน้า 80.

คุณภาพให้ดีกว่าคู่แข่งรายอื่น และการให้บริการหลังการขาย สิ่งเหล่านี้ทำให้เห็นว่า การบริโภคสินค้ามีความสำคัญขึ้น

โดยทั่วไปผู้ประกอบการจะมีมาตรฐานในการควบคุมคุณภาพให้เป็นไปตามข้อกำหนดจากทางภาครัฐ⁵ ในทุกๆ ขั้นตอน เช่น การนำเข้าสินค้าจะต้องตรวจสอบแหล่งที่มาของสินค้าและมาตรฐานของสินค้าเป็นไปตามมาตรฐานของประเทศนั้นหรือไม่ หากเป็นการผลิตสินค้าจะต้องพิจารณาตามข้อบังคับที่ภาครัฐกำหนดไว้ด้วยเช่นกัน ในกรณีที่ผู้ประกอบการอาจถูกยึดใบอนุญาตและไม่สามารถประกอบกิจการต่อไปได้ จะเห็นได้ว่ากฎหมายที่ควบคุมมาตรฐานของผู้ประกอบการจึงมีลักษณะที่เป็นการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานของผู้ประกอบการเพื่อป้องกันมิให้เกิดความเสียหายแก่ผู้บริโภค

แต่เมื่อพิจารณาจากกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภค จะเห็นได้ว่ายังไม่ได้มีกฎหมายฉบับใดที่ให้สิทธิกับผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหายจากสินค้าที่บกพร่องจนเป็นเหตุให้ผู้บริโภคได้รับความเสียหายกับร่างกายและทรัพย์สินของตน แม้ว่าในกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคฉบับปัจจุบันจะกำหนดสิทธิในการฟ้องร้องกับผู้บริโภค⁶ ไว้ก็ตาม แต่ก็ต้องพิจารณาตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องนั้นด้วย เช่น หากเป็นในกรณีเกิดความเสียหายกับร่างกายและทรัพย์สินของผู้เสียหายก็ต้องพิจารณาตามกฎหมายลักษณะละเมิดซึ่งจะมีปัญหาในเรื่องภาระการพิสูจน์ (Burden of Proof) ทำให้เกิดปัญหาแก่ผู้บริโภคที่จะพิสูจน์⁷

เมื่อเป็นเช่นนี้การที่ประเทศไทยจะนำร่างพระราชบัญญัติความรับผิดชอบความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ.... มาปรับใช้ ซึ่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็มีลักษณะเป็นกฎหมายความรับผิดในผลิตภัณฑ์ (Product Liability Law) เช่นเดียวกับต่างประเทศ ทำให้เกิดผลกระทบต่อผู้ประกอบการในเรื่องการควบคุมให้สินค้ามีความปลอดภัยมากขึ้น แต่ก็มีได้หมายความว่าจะทำให้ไม่เกิดความเสียหายได้ หากเกิดความเสียหายขึ้นและความเสียหายนั้น

⁵ สัมภาษณ์ กิตติ ทรัพย์ชูกุล, ผู้จัดการแผนก แผนกยาสัตว์ บริษัท ดีทแฮล์ม เทรตติ้ง จำกัด, 10 เมษายน 2546.

⁶ พิจารณาตามมาตรา 3 ประกอบ

⁷ สัมภาษณ์ สาสิทธิ์ อ่องสมหวัง, กรรมการผู้จัดการ มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค ,17 เมษายน 2546.

เกิดจากความชำรุดบกพร่องของสินค้า ผู้ประกอบการก็ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กับผู้เสียหาย

โดยทั่วไปเมื่อเกิดความเสียหายแก่ผู้บริโภค ผู้ประกอบการก็ต้องรักษาภาพพจน์ของบริษัท (Goodwill) ด้วยวิธีการประนีประนอมยอมความเพื่อไม่ให้ชื่อเสียงของบริษัทเสียหายในกรณีความชำรุดบกพร่องของสินค้าตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

เพราะฉะนั้นการนำกฎหมายความรับผิดในผลิตภัณฑ์ (Product Liability Law) มาปรับใช้ย่อมทำให้ผู้บริโภคเกิดความมั่นใจว่า หากตนได้รับความเสียหายจากความบกพร่องของสินค้าตนก็จะได้รับการชดเชยเยียวยาอย่างเป็นธรรม ในส่วนของผู้ประกอบการก็เห็นด้วยว่าการนำกฎหมายความรับผิดในผลิตภัณฑ์มาใช้ก็จะส่งผลกระทบแก่ตน แต่จะก่อให้เกิดผลดีกับผู้บริโภค สำหรับผู้ประกอบการรายใหญ่ก็ไม่น่าจะส่งผลกระทบมากนักเนื่องจากต้นทุนของสินค้าจะเพิ่มขึ้นก็ตาม แต่การลงทุนเพื่อความปลอดภัยที่มากขึ้นนั้น ผู้ประกอบการทุกคนในผลิตภัณฑ์นั้นๆ ก็ต้องปฏิบัติเช่นเดียวกับผู้ประกอบการรายเล็กน่าจะส่งผลกระทบมากกว่า หากเปรียบเทียบจากศักยภาพในทุกๆ ด้านแล้ว ผู้ประกอบการรายใหญ่ในแต่ละสินค้าก็ยังคงคิดว่า จะไม่ส่งผลกระทบต่อตนมากนัก⁸

หากประเทศไทยมีการประกาศใช้กฎหมายความรับผิดในผลิตภัณฑ์ (Product Liability Law) ย่อมจะส่งผลกระทบต่อผู้ผลิตสินค้าเพื่อจำหน่ายภายในประเทศและผู้นำเข้าสินค้า โดยเฉพาะสินค้าที่กล่าวมาในข้างต้น เนื่องจากสินค้านี้มีความเสี่ยงที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ร่างกายและทรัพย์สินของผู้บริโภค ดังนั้นกฎหมายฉบับนี้จะต้องไม่สร้างผลกระทบหรือภาระให้กับผู้ประกอบการมากเกินไป เพราะอาจส่งผลกระทบต่อภาพรวมของเศรษฐกิจภายในประเทศ ซึ่งอาจทำให้ผู้ประกอบการผลัดภาระในต้นทุนสินค้ามายังผู้บริโภค ผลที่ตามมาก็คือสินค้าจะมีราคาสูงขึ้น หรืออาจทำให้ผู้บริโภคขาดสินค้าในการอุปโภคบริโภคเนื่องจากผู้ประกอบการมีจำนวนน้อยลง

⁸ เรื่องเดิม.

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่า ผู้ประกอบการไม่ว่าจะเป็นภาคธุรกิจหรือภาคอุตสาหกรรมจะต้องรับภาระจากกฎหมายจึงทำให้การขยายอัตราการเติบโตทางภาคธุรกิจและภาคอุตสาหกรรมเป็นไปได้ยาก เนื่องจากมีความเสี่ยงสูงมากอาจทำให้ผู้ประกอบการตัดสินใจที่จะไม่เสี่ยง หรือหากมีการผลิตสินค้าขึ้นก็ทำให้สินค้ามีราคาสูงขึ้น เมื่อเป็นเช่นนี้ภาครัฐจำเป็นต้องหาจุดสมดุลที่เหมาะสมให้กับผู้ประกอบการด้วย เพราะหากไม่เกิดสมดุลทางกฎหมายอย่างแท้จริงแล้ว ผลที่ตามมาคือผู้บริโภคจะไม่ได้รับความคุ้มครองอย่างสมบูรณ์เช่นกัน แม้ว่ากฎหมายฉบับดังกล่าวจะเน้นการคุ้มครองผู้บริโภคก็ตาม แต่หากภาระของผู้ประกอบการมีมากภาระที่ถูกลดทอนไปยังผู้บริโภค ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่า ภาครัฐจำเป็นต้องสร้างความสมดุลระหว่างผู้ประกอบการและผู้บริโภคเพื่อไม่ให้ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดต้องรับภาระมากเกินไป ทั้งนี้เพื่อให้กฎหมายความรับผิดชอบในผลิตภัณฑ์มีผลบังคับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากการนำเอาระบบการฟ้องร้องคดีในกฎหมายความรับผิดชอบในผลิตภัณฑ์ (Product Liability) ผู้เขียนเห็นว่า ควรนำระบบกองทุนประกันความเสียหายมาเสริมกันระบบฟ้องร้องเพื่อทำให้กฎหมายความรับผิดชอบในผลิตภัณฑ์ (Product Liability) มีประสิทธิภาพในการบังคับใช้มากขึ้น ด้วยเหตุว่าเมื่อพิจารณาจากกองทุนประกันความเสียหายของประเทศในแถบสแกนดิเนเวียจะพบว่า ประเทศเหล่านั้นได้นำหลักกองทุนดังกล่าวไปใช้กับผลิตภัณฑ์ที่ก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อผู้บริโภคเป็นจำนวนมาก เช่น เวกซ์ภัณฑ์, อาหาร, รถยนต์ เป็นต้น

ในกรณีที่เกิดความเสียหายแก่ผู้บริโภคจากผลิตภัณฑ์ข้างต้น ผู้เสียหายสามารถที่จะขอค่าชดเชยกับกองทุนโดยไม่ต้องฟ้องร้อง แต่หากไม่เพียงพอผู้เสียหายก็สามารถที่จะฟ้องร้องเพื่อเรียกค่าเสียหายได้อีก ข้อดีของกองทุนประกันความเสียหายคือ การได้รับชดเชยในทันทีโดยไม่ต้องฟ้องร้องเป็นคดีความ แต่ก็มีข้อเสียอีกเช่นกันกล่าวคือ จะทำให้ต้นทุนสินค้าที่สูงขึ้นจากการนำเงินเข้ามาสมทบในกองทุนเพื่อเยียวยาผู้เสียหายหากเกิดความเสียหายนั้น ดังนั้นผู้บริโภคก็ต้องอุปโภคบริโภคสินค้าที่สูงขึ้น

การจัดเก็บเงินของกองทุนประกันความเสียหายนี้ ภาครัฐจะต้องจัดสรรเงินจากทางผู้ประกอบการเห็นว่าการนำเงินในรูปแบบภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ซึ่งผู้ประกอบการเห็นว่าการนำ

เงินเข้ากองทุนจะทำให้ต้นทุนของตนสูงขึ้น⁹ อีกทั้งการที่ตนได้ทำตามขั้นตอนมาตรฐานของรัฐแล้ว ส่วนผู้บริโภคเห็นว่าการเก็บเงินเข้ากองทุนก็เป็นทางแก้ไขปัญหาและช่วยเยียวยาได้ดีขึ้น เพราะในความเป็นจริงวัฒนธรรมของคนไทยชอบการเป็นความต้องขึ้นโรงขึ้นศาล ประกอบการกับการขึ้นศาลจะต้องใช้ทุนทรัพย์จำนวนไม่น้อย แต่เงินชดเชยที่ผู้บริโภคจะได้รับนั้นจะต้องสมเหตุสมผลด้วย ตัวอย่างเช่น หากผู้เสียหายเสียชีวิตจากความชำรุดบกพร่องของสินค้ากองทุนก็ควรให้ค่าชดเชยที่เหมาะสมแก่ทายาทของผู้เสียหายอย่างเหมาะสม ดังนั้นแม้ว่าผู้บริโภคจะต้องบริโภคสินค้าที่มีราคาสูงขึ้นก็ตาม แต่ก็ได้รับความมั่นใจว่าตนจะสามารถได้รับค่าชดเชยที่เหมาะสมหากเกิดความเสียหายขึ้นกับตน

อย่างไรก็ตามประเทศไทยยังมิได้มีพัฒนาการในเรื่องความรับผิดในผลิตภัณฑ์ (Product Liability) ดังนั้นผู้เขียนจึงเห็นว่า ควรที่จะศึกษาผลกระทบที่เกิดจากกฎหมายความรับผิดในผลิตภัณฑ์กับผู้ประกอบการในต่างประเทศ โดยผู้เขียนจะยกข้อกรณีตัวอย่างของประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งมีพัฒนาการเกี่ยวกับความรับผิดในผลิตภัณฑ์ที่ยาวนานซึ่งจะทำให้เห็นภาพรวมของปัญหาที่เกิดขึ้นได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

5.2 ผลกระทบต่อภาคธุรกิจและภาคอุตสาหกรรม : ศึกษาผลกระทบจากประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นกรณีตัวอย่าง

เมื่อมองจากสภาพตลาดของไทยก็ยังสามารถเห็นภาพอย่างชัดเจนว่า กฎหมายความรับผิดในผลิตภัณฑ์จะสร้างผลกระทบในแง่ใดต่อภาคธุรกิจและอุตสาหกรรม เป็นที่ทราบกันดีว่า หลักเศรษฐศาสตร์มีความสัมพันธ์กับหลักนิติศาสตร์ กล่าวคือ ทั้งสองศาสตร์เป็นศาสตร์แห่งสังคม ด้วยเหตุนี้กฎหมายนับเป็นการเพิ่มต้นทุน (Cost) ในการลงทุนเพื่อประกอบธุรกิจ ดังนั้นนักลงทุนหรือผู้ประกอบการที่จะผลิตสินค้ามาจำหน่ายในตลาดจำเป็นต้องพิจารณาถึงต้นทุนเพื่อสามารถสร้างผลกำไรสูงสุดอย่างรอบคอบ การพิจารณาอย่างรอบคอบก็จำเป็นต้องคำนึงถึงกฎหมายที่เกี่ยวกับการผลิตสินค้าด้วย เมื่อเป็นเช่นนี้ต้นทุนการผลิตจะเพิ่มขึ้นเนื่องจากผู้ผลิตจะต้องป้องกันความเสี่ยงต่อผลิตภัณฑ์ที่อาจเกิดความชำรุดบกพร่องได้ โดยมีวิธีที่แตกต่างกันไป เช่น การเพิ่มคุณภาพสินค้าเพื่อทำให้เกิดความบกพร่องน้อยที่สุด ไม่ว่าจะเป็นการนำ

⁹ สัมภาษณ์ สารี อ่องสมหวัง, กรรมการผู้จัดการ มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค, 17 เมษายน 2546.

เทคโนโลยีอันทันสมัยมาใช้ หรือการเพิ่มคุณภาพของวัตถุดิบที่ดีเพื่อนำมาผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ นอกจากนี้การทำประกันภัยเพื่อลดความเสี่ยงของความชำรุดบกพร่องของสินค้ากับบริษัทประกันภัยก็เป็นการสร้างต้นทุนที่เพิ่มขึ้นกับนักลงทุนหรือผู้ประกอบการเช่นกัน

จากที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้ประกอบการมีต้นทุนสูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัดสืบเนื่องจากภาระที่ต้องป้องกันความเสียหายที่เกิดขึ้นในกรณีที่สินค้ามีความชำรุดบกพร่องโดยผลจากความเสียหายที่อาจจะเกิดขึ้นให้กับบริษัทประกันภัย นอกจากนี้หากผู้ประกอบการไม่ทำประกันภัยไว้และเกิดความชำรุดบกพร่องกับสินค้าจนเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ผู้บริโภค ผู้ประกอบการย่อมเกิดภาระในการชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้กับผู้บริโภคซึ่งเป็นจำนวนเท่าไรศาลจะเป็นผู้ตัดสิน ในแต่ละประเทศก็กำหนดขอบเขตการชดเชยที่แตกต่างกันไป เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา ในกรณีที่เสียหายแก่ชีวิตและร่างกายนั้น กฎหมายยอมให้ผู้เสียหายเรียกค่าเสียหายทั้งที่เป็นตัวเงิน เช่น ค่ารักษาพยาบาล ค่าขาดรายได้ ส่วนความเสียหายที่ไม่เป็นตัวเงิน เช่น ความเจ็บปวดและการทรมานทุกข์ทรมาน นอกจากนี้ในกรณีที่มีความเสียหายแก่ชีวิตและร่างกายเกิดขึ้น คู่สมรสและบุคคลในครอบครัวอาจเรียกค่าสินไหมทดแทนสำหรับ “Loss of Consortium” ได้ด้วย เช่น ค่าขาดผู้ดูแล ค่าขาดแรงงานในครัวเรือน และในกรณีที่ผู้ผลิตรู้อยู่ว่าสินค้านั้นชำรุดบกพร่องและอาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้บริโภคได้ คณะลูกขุนอาจกำหนดให้ผู้ผลิตถูกฟ้องเป็นจำเลยนั้นชดเชยค่าสินไหมทดแทนในเชิงลงโทษได้

ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นตัวอย่างที่ดีที่ควรจะนำมาวิเคราะห์ถึงผลกระทบที่ผู้ประกอบการต้องเผชิญกับการเรียกร้องค่าเสียหายจากความชำรุดบกพร่องของสินค้าโดยการเรียกค่าเสียหายเป็นลักษณะเชิงลงโทษ (Punitive Damages) ซึ่งทำให้เกิดภาระต่อผู้ประกอบการมาก เพราะผู้ประกอบการไม่สามารถคาดการณ์ได้ก่อนว่า ตนจะต้องชดเชยค่าเสียหายเท่าใด โดยเฉพาะในประเทศสหรัฐอเมริกา ศาลจะใช้ดุลยพินิจเพื่อพิจารณาความเสียหายนั้น และมีคดีไม่น้อยที่ทำให้ผู้ประกอบการต้องชดเชยค่าเสียหายจนกระทั่งล้มละลายหรือต้องปิดกิจการไป เช่นนี้ จะเห็นได้ว่า ผู้ประกอบการจึงพยายามหาข้อจำกัดในการรับผิดและหาวิธีการอื่นเพื่อป้องกันมิให้ตนเกิดปัญหา นโยบายของกฎหมายสหรัฐอเมริกาในเรื่องความรับผิดในผลิตภัณฑ์ (Product Liability) มีลักษณะที่ให้ความคุ้มครองผู้เสียหายอย่างมาก เป็นเหตุให้ผู้ประกอบการเชื่อว่ากฎหมายที่เป็นอยู่นั้นก่อให้เกิดผลเสียต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมของสหรัฐอเมริกา และทำให้

บริษัทในประเทศสหรัฐอเมริกาเกิดความเสียเปรียบในการแข่งขันในตลาดโลก¹⁰ ด้วยเหตุว่า การต่อสู้ในตลาดโลกจำเป็นต้องมีต้นทุนที่ต่ำจึงจะสามารถแข่งขันกับประเทศอื่นๆ ได้ หากมีต้นทุนที่สูงกว่า สินค้าก็ย่อมมีราคาแพงขึ้น ย่อมเสียเปรียบตามกลไกของตลาด ประกอบกับระบบค่าเสียหายเชิงลงโทษนั้นเป็นภาระแก่ผู้ประกอบการอย่างยิ่ง ในบางครั้งทำให้ผู้ประกอบการประสบปัญหามากมายดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ในขณะที่เดียวกันก็เป็นสิ่งจูงใจให้เกิดการเป็นความฟ้องร้องกันมากขึ้น เพราะผู้เสียหายเองก็มุ่งหวังที่จะได้รับค่าเสียหายเชิงลงโทษที่ศาลกำหนดให้ ส่งผลให้มีการใช้สิทธิทางศาลโดยมีขอบประกอบการกับการให้คำทนายความในลักษณะแบ่งผลประโยชน์กับผู้เสียหาย (Contingency Fee) ย่อมทำให้ทนายความไม่น้อยที่หวังผลประโยชน์ที่จะได้รับการว่าความให้แก่ผู้เสียหาย จึงเป็นเหตุให้มีคดีที่เกิดจากความชำรุดบกพร่องขึ้นสู่ศาลในจำนวนมากเกินไป

ภาพรวมของภาคธุรกิจของสหรัฐอเมริกาเห็นว่า กฎหมายความรับผิดในผลิตภัณฑ์เป็นต้นเหตุให้การค้าความและเป็นการขัดขวางต่อการพัฒนาทางธุรกิจและอุตสาหกรรมของสหรัฐอเมริกา และไม่เป็นธรรมแก่ภาคธุรกิจ โดยมุ่งหวังที่จะให้ประโยชน์แก่ผู้บริโภคมากเกินไป ขาดซึ่งการสร้างดุลยภาพในภาวะระหว่างผู้ประกอบการและผู้บริโภค การแก้ไขปัญหของประเทศไทยในเบื้องต้นมีความต้องการที่จะกำหนดเพดานของความเสียหายในเชิงลงโทษเพื่อให้เกิดการควบคุมต้นทุนของผู้ประกอบการได้¹¹

ดังนั้นภาพรวมของเศรษฐกิจของประเทศสหรัฐอเมริกาในเรื่องผลกระทบที่เกิดจากกฎหมายความรับผิดในผลิตภัณฑ์เป็นตัวอย่างในการศึกษาที่ดีที่ผู้ร่างกฎหมายควรนำมาพิจารณาประกอบ เพราะการนำกฎหมายต่างประเทศมาปรับใช้ในประเทศไทยจำเป็นต้องดูสภาพความเป็นจริงของบุคคลที่เกี่ยวข้องทั้งหมด ไม่ใช่เป็นการให้ประโยชน์ต่อฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจนมากเกินไป โดยอาจส่งผลกระทบต่ออีกฝ่ายหนึ่ง เช่นเดียวกับประเทศสหรัฐอเมริกาที่เป็นการคุ้มครอง

¹⁰ Keith N. Hylton, "Welfare Implications of Costly Litigation Under Strict Liability", *American Law and Economics Review*, (2001), p.25.

¹¹ อนันต์ จันทร์โอภากร, กฎหมายว่าด้วยความรับผิดเพื่อความเสียหายเกิดจากสินค้าที่ขาดความปลอดภัย (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เดือนตุลา, 2544), หน้า 27.

แก่ผู้บริโภคโดยไม่ได้หาทางออกที่เหมาะสมให้แก่ผู้ประกอบการ หากประเทศไทยดำเนินวิธีการเช่นเดียวกับประเทศสหรัฐอเมริกาย่อมส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการ แม้ประเทศที่มีความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจอย่างประเทศสหรัฐอเมริกายังประสบปัญหาเช่นนี้ ประเทศไทยอาจประสบปัญหาหนักกว่าได้ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องศึกษาอย่างถี่ถ้วนและต้องทำให้เกิดความสมดุลมากที่สุด กฎหมายจึงจะมีผลบังคับใช้อย่างมีประสิทธิภาพและให้ความเป็นธรรมต่อผู้บริโภคและผู้ประกอบการ

ดังนั้นการที่ประเทศจะนำกฎหมายความรับผิดในผลิตภัณฑ์มาใช้ย่อมเกิดผลกระทบต่อผู้ผลิตรวมถึงผู้จำหน่ายอย่างเลี่ยงไม่ได้ เนื่องจากโดยทั่วไปแล้วมีความเห็นว่า ผู้ที่อยู่ในสถานะที่สามารถป้องกันไม่ให้สินค้าที่ขาดความปลอดภัยออกสู่ท้องตลาดได้ดีที่สุดก็คือ ผู้ผลิต ดังนั้นกฎหมายความรับผิดในผลิตภัณฑ์ของประเทศส่วนใหญ่จึงมุ่งที่จะให้ผู้ผลิตหรือผู้อยู่ในสถานะเสมือนผู้ผลิตรับผิดเป็นสำคัญ เมื่อสินค้าได้ถึงมือผู้ใช้หรือผู้บริโภคโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงสภาพของสินค้าในสาระสำคัญไปจากสภาพที่ขาย ผู้ขายต้องรับผิดต่อผู้เสียหายเพื่อความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้น แม้ว่าผู้ขายจะได้ใช้ความระมัดระวังในการตระเตรียมและขายสินค้านั้นแล้วทุกประการก็ตาม ถ้าผู้ใช้สินค้าหรือผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหายนั้นไม่ได้มีนิติสัมพันธ์ในทางสัญญากับผู้ขาย¹²

เพราะฉะนั้นการนำระบบกองทุนประกันความเสียหายมาใช้เพื่อเสริมระบบฟ้องร้อง ผู้เขียนเห็นว่า มีความเหมาะสมกับประเทศไทยเนื่องจากเมื่อสอบถามตัวแทนของผู้บริโภคพบว่า คนไทยใช้สิทธิร้องเรียนมากขึ้นแต่ไม่ต้องการฟ้องร้องเป็นคดีความ¹³ อีกทั้งยังสามารถเยียวยาความเสียหายให้กับผู้เสียหายได้ในทันที แม้ว่ากองทุนประกันความเสียหายจะทำให้ต้นทุนสินค้าเพิ่มขึ้นส่งผลให้สินค้ามีราคาสูงขึ้นก็ตาม แต่การนำระบบนี้มาใช้จะช่วยลดความเสี่ยงให้กับทั้งผู้ประกอบการและผู้บริโภคได้ โดยในส่วนผู้ประกอบการก็สามารถลดความเสี่ยงที่จะถูกฟ้องร้องได้กล่าวคือ ในผลิตภัณฑ์บางชนิดเราไม่มีทางทราบได้ว่า ผลิตภัณฑ์นี้จะก่อให้เกิดอันตรายให้กับผู้บริโภคเมื่อไรแม้ว่าจะดูแลตรวจสอบผลิตภัณฑ์ของตนเป็นอย่างดีแล้วก็ตาม เช่น บริษัทฯก็ไม่อาจจะป้องกันผลข้างเคียงที่เกิดขึ้นได้ เป็นต้น

¹² เรื่องเดิม, หน้า 134.

¹³ สัมภาษณ์ สารี อ่องสมหวัง, กรรมการผู้จัดการ มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค , 17 เมษายน 2546.

ในส่วนผู้บริโภคต้องการความมั่นใจว่า สินค้าที่ตนบริโภคไปจะได้รับประกันว่ามีความปลอดภัยซึ่งถ้าหากไม่เป็นเช่นนั้นผู้เสียหายก็จะได้รับการชดเชยเยียวยาที่เหมาะสม ถึงแม้ว่าจะทำให้ราคาสินค้าสูงขึ้นก็ตามแต่เพื่อลดความเสี่ยงกับปัญหาที่จะเกิดขึ้น ผู้เขียนก็เห็นว่าน่าจะเป็นประโยชน์แก่ทั้งผู้ประกอบการและบริโภค

5.3 ผลกระทบต่อภาคธุรกิจและภาคอุตสาหกรรมในประเทศไทย

ประเทศไทยถูกจัดว่าเป็นประเทศกำลังพัฒนา ทำให้ปัจจัยที่จะพัฒนาประเทศ จึงอยู่ที่การสร้างความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจให้เท่าเทียมกับประเทศอื่นๆ ซึ่งหากพิจารณาแล้วจะเห็นได้ว่า ผู้ประกอบธุรกิจในภาคธุรกิจและอุตสาหกรรมในประเทศไทยจะเป็นอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากขาดปัจจัยในหลายๆ ด้าน เช่น เรื่องเทคโนโลยี, แหล่งเงินทุน ซึ่งมีความเสี่ยงที่จะล้มละลายหรือต้องปิดกิจการ กล่าวคือ ไม่มีความเข้มแข็งเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศที่มีความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจมากกว่า เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา, ญี่ปุ่น เป็นต้น

การนำเอากฎหมายความรับผิดชอบในผลิตภัณฑ์ (Product Liability Law) มาปรับใช้ในประเทศ ผู้วิจัยเห็นว่าควรจะมีการศึกษาภาพรวมทางเศรษฐกิจของประเทศก่อน จึงจะทำให้กฎหมายมีประสิทธิภาพ ด้วยเหตุว่ากฎหมายฉบับนี้จะส่งผลกระทบต่อภาคธุรกิจและอุตสาหกรรม ซึ่งโดยหลักพื้นฐานของกฎหมายฉบับนี้มุ่งเน้นการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้า ดังนั้นการป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหายจากความชำรุดบกพร่องย่อมตกเป็นหน้าที่ของผู้ประกอบการ ในต่างประเทศได้นำหลักความรับผิดเด็ดขาด (Strict Liability) มาใช้เพื่อทำให้ผู้บริโภคซึ่งเป็นผู้เสียหายไม่ต้องพิสูจน์ความประมาทเลินเล่อของผู้ผลิต การนำหลักดังกล่าวมาใช้มีผลให้ภาระการพิสูจน์ของผู้เสียหายน้อยลงและผลักภาระการพิสูจน์ในความประมาทเลินเล่อไปให้กับผู้ผลิตซึ่งอยู่ในฐานะที่จะพิสูจน์ชัดเจนกว่า

การนำหลักความรับผิดเด็ดขาด (Strict Liability) มาใช้ซึ่งทำให้ผู้บริโภคสามารถลดภาระการพิสูจน์ลงได้ จากการสัมภาษณ์ตัวแทนของผู้บริโภคพบว่า มีผู้บริโภคจำนวนไม่น้อยที่ต้องการจะฟ้องร้องให้ผู้ประกอบการรับผิดชอบในความเสียหาย หากแต่ไม่สามารถที่จะหาหลัก

ฐานมาพิสูจน์ให้ศาลเห็นชัดได้ เนื่องจากความรู้หรือขั้นตอนในการผลิตอยู่ในฝ่ายผู้ประกอบการ ยิ่งในปัจจุบันมีเทคโนโลยีที่ทันสมัยเท่าไร ผู้บริโภคกับผู้ประกอบการก็ยิ่งมีความแตกต่างกันมากขึ้นไปอีก ดังนั้นหากนำหลักความรับผิดชอบเด็ดขาด (Strict Liability) ผู้บริโภคก็ย่อมได้รับประโยชน์ และเหมาะสมกับความเป็นจริงที่ผู้ประกอบการจะต้องเป็นผู้พิสูจน์เนื่องจากเป็นผู้ที่รู้ในขั้นตอนการผลิตมากกว่าผู้บริโภค

ส่วนการนำหลักค่าเสียหายในเชิงลงโทษ (Punitive Damages) มาใช้ก็เพื่อทำให้ผู้เสียหายได้รับชดใช้ค่าเสียหายเพิ่มเติมและเป็นการลงโทษจำเลยที่ได้ประมาทเลินเล่อ หรือจงใจให้เกิดความเสียหายแก่ผู้บริโภค ซึ่งในประเทศสหรัฐอเมริกาก็มีปัญหาจากการเรียกค่าเสียหายประเภทนี้มาก ในมุมมองของผู้ประกอบการพบว่า หากนำหลักการดังกล่าวมาใช้ในกฎหมายความรับผิดในผลิตภัณฑ์ (Product Liability Law) ของประเทศไทยจะส่งผลกระทบต่อ การประกอบธุรกิจของตน เพราะโดยหลักผู้เสียหายสามารถที่จะเรียกร้องค่าเสียหายในเชิงลงโทษ (Punitive Damages) มากเท่าใดก็ได้ หากแต่ศาลจะเป็นผู้ใช้ดุลพินิจตัดสินให้กับผู้เสียหายเอง หากเป็นเช่นนั้นผู้ประกอบการเองก็ไม่สามารถคาดเดาได้ว่าตนต้องจ่ายค่าสินไหมทดแทน หากมีความเสียหายเกิดขึ้น ความเสี่ยงที่เกิดขึ้นกับการประกอบการก็จะมากขึ้นด้วยเช่นกัน¹⁴ แต่หากว่ามีการกำหนดเพดานขึ้นสูงของค่าเสียหายในเชิงลงโทษ (Punitive Damages) เช่น ให้ค่าเสียหายในเชิงลงโทษเป็น 2 หรือ 3 เท่าจากค่าเสียหายตามความเป็นจริง ผู้ประกอบการมองว่าน่าจะเป็นทางออกที่เหมาะสมและไม่เป็นภาระต่อการประกอบการของตนมากนัก ผู้เขียนเห็นว่า หากกำหนดเพดานขึ้นสูงของค่าเสียหายในเชิงลงโทษ (Punitive Damages) ไว้จะทำให้ภาระที่เกิดขึ้นส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการเช่นเดียวกับประเทศสหรัฐอเมริกาที่ผู้ประกอบการต้องปิดกิจการหรือล้มละลายไปเพราะไม่สามารถที่จะรับภาระจากค่าเสียหายประเภทนี้ได้

นอกจากนั้นกฎหมายความรับผิดในผลิตภัณฑ์ยังได้ขยายความรับผิดออกไปโดย นอกเหนือจากผู้ผลิตแล้ว ผู้ที่อยู่ในสายการจัดจำหน่ายไม่ว่าจะเป็นผู้ขาย, ผู้นำเข้า ต่างก็ต้องรับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้นเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เสียหายสามารถฟ้องร้องคดีเรียกค่าสินไหมทด

¹⁴ สัมภาษณ์ กิตติ ทรัพย์ชุกุล, ผู้จัดการแผนก แผนกยาสัตว์ บริษัท ดิทีแอสล์ม เทรดดิ้ง จำกัด, 10 เมษายน 2546.

แทนได้สะดวกขึ้น ซึ่งหลักดังกล่าวทำให้เกิดภาระที่เพิ่มขึ้นกับผู้ประกอบการ ยังทำให้ต้นทุนสินค้าที่ผู้ประกอบการผลิตขึ้นนั้นมีต้นทุนที่สูงขึ้นด้วย เนื่องจากหลักกฎหมายความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดจากสินค้าได้ทำให้เกิดค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นทั้งในส่วนที่เป็นทั้งค่าใช้จ่ายทางตรง ซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับคดีความที่เกี่ยวกับความเสียหายจากสินค้า เช่น ค่าสินไหมทดแทน ค่าทนายรวมถึงค่าประกัน และค่าใช้จ่ายทางอ้อมอันเป็นค่าใช้จ่ายเพื่อทำให้สินค้าเป็นไปตามมาตรฐานตามภาระหน้าที่ของผู้ผลิตที่ระบุในกฎหมาย ทำให้อาจส่งผลกระทบต่อความสามารถในการแข่งขันระหว่างประเทศระหว่างผู้ประกอบการที่อยู่คนละประเทศ และมีหลักกฎหมายในเรื่องนี้ต่างกัน ถ้าสินค้าผลิตจากประเทศที่มีหลักกฎหมายว่าด้วยความรับผิดต่อความเสียหายจากสินค้าจะมีต้นทุนในการดำเนินการสูงกว่า ในขณะที่ผู้ประกอบการในประเทศที่ไม่มีหลักกฎหมายนี้สามารถหลีกเลี่ยงค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ได้ ทำให้ผู้ประกอบการเสียเปรียบในการแข่งขัน

ประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อมาคือ ในเรื่องค่าสินไหมทดแทนซึ่งในกฎหมายความรับผิดในผลิตภัณฑ์ของต่างประเทศก็มีแนวคิดที่แตกต่างกันไป ในบางประเทศจะให้ผู้เสียหายเรียกค่าสินไหมทดแทนตามความเป็นจริง หากผู้เสียหายสามารถพิสูจน์ถึงความเสียหายที่ตนได้รับต่อศาลได้ ศาลก็จะให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามที่โจทก์ร้องขอ ซึ่งประเทศส่วนใหญ่ใช้แนวคิดนี้รวมทั้งประเทศไทยด้วย แต่ประเทศสหรัฐอเมริกาจะให้การเรียกค่าเสียหายในเชิงลงโทษ (Punitive Damages) เพื่อทำลายจำเลยไม่กล้ากระทำความผิดอีก ซึ่งการเรียกค่าสินไหมทดแทนของสหรัฐอเมริกามีผลกระทบต่อผู้ประกอบการในประเทศสหรัฐอเมริกาอย่างมาก ดังที่ได้กล่าวไปในตอนต้น ดังนั้นหากประเทศไทยจะนำเอาหลักการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในเชิงลงโทษ (Punitive Damages) มาใช้จะต้องคำนึงถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับผู้ประกอบการในประเทศว่ามีความสามารถที่จะชดใช้ค่าสินไหมทดแทนได้หรือไม่ เพราะในประเทศสหรัฐอเมริกามีระบบเศรษฐกิจที่เข้มแข็งกว่า ผู้ประกอบการยังต้องออกเรียกร้องให้มีการแก้กฎหมายฉบับนี้เนื่องจากไม่สามารถที่จะเป็นภาระอันเกิดจากการเรียกค่าสินไหมทดแทนในเชิงลงโทษได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นหากนำหลักกฎหมายนำมาใช้โดยมิได้คำนึงถึงสภาพโดยรวมของเศรษฐกิจในประเทศก็อาจจะส่งผลกระทบต่อภาคธุรกิจและภาคอุตสาหกรรม อีกทั้งยังส่งผลกระทบต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศอีกด้วย